

Logen

Excalibur

VARFÖR EXCALIBUR?

Logen

Excalibur

Till Ordensledningen för Förenade Gamla Druidorden

1. Kung Arthur och Riddarna kring Runda Bordet, ett av de äldsta omskrivna ordenssällskapen i historien!
2. Det finns åtminstone 3 referenser till namn på nuvarande loger i FGDO i den bilagda texten: Avalon, Merlin samt Nennius.
3. Excalibur är en symbol för den ordenstanke som genomsyrar Arthur-legenden.
4. Legenderna har kopplingar till Kelter och Wales!
5. Det finns en djup förankring av Arthur-legenden i sentida kulturella verk, vilket kan ha påverkat andra tankar och riktningar i samhället.
6. På sidorna 3 – 6 återfinns översatt referensmaterial, hämtat från det amerikanska uppslagsverket Microsoft Encarta.

Kung Arthur och Riddarna kring Runda Bordet

Den mytomspunne Kung Arthur är troligen den mest välkände Kungen i Engelsk litteratur. Berättelser om Arthur och hans Riddare omfattar flera århundraden och många olika språk. Runda Bordet, mötesplatsen för Arthur och Riddarna, var runt så att ingen medlem skulle vara mer favoriserad än någon annan.

Arthur-legenden, en samling berättelser (på flera språk) som utvecklades under Medeltiden om Arthur, mytomspunnen Brittisk Kung, och hans Riddare. Legendens är ett komplext nät av forntida Keltisk mytologi, med senare traditioner runt en kärna av sannolik historisk äkthet.

Det tidigaste omnämnandena av Arthur hittas i Walesiska källor – dikten ”Y Gododdin” (c:a 600), berättelser skrivna på latin, på 800- och 900-talet, och berättelser i den Walesiska berättelse-samlingen ”The Mabinogion” (c:a 1100). I en av dessa berättelser framträder Arthurs hustru Guinevere, och hans Riddare Kay, Bedivere och Gawain. Den tidigaste oavkortade berättelsen återfinns i ”Historia Regum Britanniae” (c:a 1139) av den Engelske författaren Geoffrey från Monmouth. Här identifieras Arthur som son till den Britiske Kungen Uther Pendragon, och hans rådgivare Merlin introduceras. HRB omnämner ön Avalon, dit Arthur for för att läka skador från sitt sista slag, och HRB berättar om Guineveres otrogenhet och upproret på initiativ av Arthurs systerson Mordred.

All senare utveckling av Arthur-legenden är baserad på Geoffreys arbete. Sålunda, den första Engelska Arthur-berättelsen återfinns i diktaren Layamons ”Roman de Brut” (1205), en Engelsk version av Geoffreys HRB. Arthur utmålas som en storslagen krigare, och berättelsen om hans magiska svärd Excalibur, som endast Arthur kunde dra ur stenen, är omnämnd för första gången.

En berättelse-tradition utvecklades också i Europa, troligen baserad på berättelser överlämnade av Kelter som immigrerade till Bretagne på 4- och 5-hundratalet. År 1100 var Artur-berättelser kända så långt bort som i Italien. Inspirerade av ridderskap och kunglig kärlek, var de mer engagerade med Arturs Riddares göranden och låtanden än om Arthur själv.

Den äldsta Franska Arthur-berättelsen är en serie 1100-tals dikter av Chrétien de Troyes. En introducerar Lancelot, Arthurs assisterande Riddare och hans rival om Guineveres kärlek; en annan dikt om Percival (se nedan) är den tidigaste berättelsen om sökandet efter den Heliga Graal, och som därmed läggs till legenden. Chrétiens arbete hade stort inflytande på senare Arthur-berättelser, särskilt tidiga Tyska versioner, såsom ”Erec och Iwein”, av 1100-tals poeten Hartmann von Aue (c:a 1170-1235), och eposet ”Parzifal” (c:a 1210), av Wolfram von Eschenbach. I början av 1200-talet läggs berättelsen om ”Tristam och Iseult” (eller ”Tristan och Isolde”), från en annan Keltisk berättelse, till Arthur-legenden.

Engelska Arthur-berättelser, daterade från 12- och 13-hundratalet, berättade om individuella Riddare – Percival och Galahad, Graal-Riddarna, och speciellt om Gawain. Det slutliga mästerverket av dessa var den anonymt skrivna ”Sir Gawain and the Green Knight” (c:a 1370). Ett antal av dessa Arthur-berättelser återberättades, i Engelsk prosa, av Sir Thomas Malory i ”Morte d’Arthur” (1485). På denna bok baserade Alfred, Lord Tennyson sin ”Idylls of the King” (1859-85), en symbolisk omskrivning av det Viktorianska samhället.

Många andra författare har anammat berättelserna om Arthur och hans Riddare och deras storslagna hov på Camelot till samtida smak och ämnen. Poeten Edmund Spenser använde Arthur, som den perfekta Riddaren, i sin storslagna metafor om det Elizabetanska samhället, "The Faerie Queen" (1590-99). Mark Twain jämförde New Englands framåtanda med det medeltida samhället i "A Connecticut Yankee at King Arthurs Court" (1880). "The Once and Future King" (4 vol., 1939-58) av den Engelske författaren T.H. White, förblir en mycket läst modern version av legenden. Även musik visar ett långlivat intresse i Arthur-berättelserna, från den Tyske kompositören Richard Wagners "Parsifal" (1882) till Broadway-musikalen "Camelot" (1960) av Alan Jay Lerner och Fredrik Loewe.

Arthur (levde under 500-talet), mytomspunnen Kung i Britannien och som slogs mot de invaderande Anglo-Saxarna. Även om vissa historiker betraktar honom som en mytisk figur, finns det anledning att tro att en historisk Arthur kan ha lett det långlivade motståndet av Britter mot angriparna. Enligt legenden var Arthur son till Uther Pendragon, Kung av Brittanien. Hållen isolerad under barndomen, blev han plötsligt presenterad för folket som deras Kung. Han visade sig vara en vis och djärv regent. Han samlade ett stort sällskap av Riddare vid sitt hov, eventuella revirproblem undveks genom att använda ett Runt Bord vid sammankomster.

Med sin Drottning, Guinevere, höll han ett storslaget hov på Caerlon-upon-Usk (kanske det legendariska Camelot) i södra Wales, där Britterna höll ut längst. Hans krig och segrar utökades till Europeiska kontinenten, där han lyckosamt bekämpade Romerska Rikets styrkor innan han kallades hem på grund av gärningar, utförda av systersonen Mordred, som revolterat och tagit hans kungarike. I det slutgiltiga slaget vid Camlan i sydvästra England, föll både Kungen och förrädaren, genomborrade av varandras spjut. Arthur fördes mystiskt iväg till den mytomspunna ön Avalon för vårdas för sina svåra skador. Första omnämmandet av Arthur förekommer i den Walesiska dikten "Y Gododdin (c:a 600). Han omnämns åter i "Historia Britonum" (c:a 850) av den Walesiske historikern Nennius (levde omkring 800); i "Annales Cambriae, ett manuskript från 900-talet omnämns han och anger 537 som årtal för hans död; och den fullt utvecklade legenden framträder i "Historia Regum Britanniae (c:a 1139) författad av den Engelske krönikören Geoffrey of Monmouth.

Guinevere (Walesiska Gwenhwyfar), hustru till mytomspunne Kung Arthur av Britannien. Hon framträder i den 1100-tals historiska cykeln av Arthur-berättelser av den Engelske krönikören Geoffrey of Monmouth som Gwanhumara, en vacker kvinna som blev nunna efter att Mordred besegrat Kung Arthur. I 1100-talsberättelsen "Le chevalier à la charette" ("The Knight of the Cart"), introducerar den Franske poeten Chrétien de Troyes berättelsen om den tragiska kärlekshistorien mellan Guinevere och Sir Lancelot du Lac. Samma berättelse hanteras av senare Engelska författare, bl.a. Sir Thomas Malory i "Le morte d'Arthur" (1485) och av Alfred, Lord Tennyson i "Idylls of the King" (1859-85).

Parsifal, mytisk figur med anknytning till Arthur-legenden. Parsifal, eller Sir Percivale, framträder första gången som en furste på jakt efter den Heliga Graal i en samling Walesiska berättelser baserade på tidigare tradition, kända som "Mabinogion". Första verket som är ägnat helt åt Parsifal-legenden är "Perceval le Gallois" av den Franske poeten Chrétien de Troyes; i denna icke fullbordade 1100-talsdikt, finner Parsifal Graal och helar dess döende väktare. I "Parzival", ett epos av den Tyske 1200-talspoeten Wolfram von Eschenbach, får berättelsen en mer precis form; på denna baserar den Tyske kompositören Richard Wagner sin opera "Parsifal". På 1400-talet, i "Morte d'Arthur" av den Engelske författaren Sir Thomas Malory, beskrivs Parsifal som en Riddare vid Kung Arthurs Runda Bord, vilken, tillsammans med Sir Galahad och Sir Bors, finner Graal.

Parzival

Den Heliga Graal framträder i den medeltida berättelsen om Parzival (eller Parsifal, eller Percival). Som yngling, föresätter sig Parzival att erhålla Riddarvärdighet hos Kung Arthurs hov. På vägen till slottet når han FiskeKungens, en erkänd metares, slott. FiskeKungen, Parzivals morbror, dock ovetande om detta förhållande, är väktare av den Heliga Graal och spjutet som sårade Kristus på korset. På grund av sitt syndfulla leverne har FiskeKungen blivit förstummad när han kom i närheten av den heliga kalken. När Parzival träder in i slottet bevittnar han en procession där det blödande spjutet och den Heliga Graal passerar förbi den förstummade Kungen. Överraskad förmår inte Parzival ställa några frågor angående den underliga pantomimen, och utan att veta att om han, en ren och öppen själ, hade talat, skulle hans morbror blivit botad. Efter många strövtåg återvänder Parzival till Graals slott, lagar ett trasigt svärd eller (i en annan version) återställer talekonsten till sin morbror och efterträder honom som Kung.

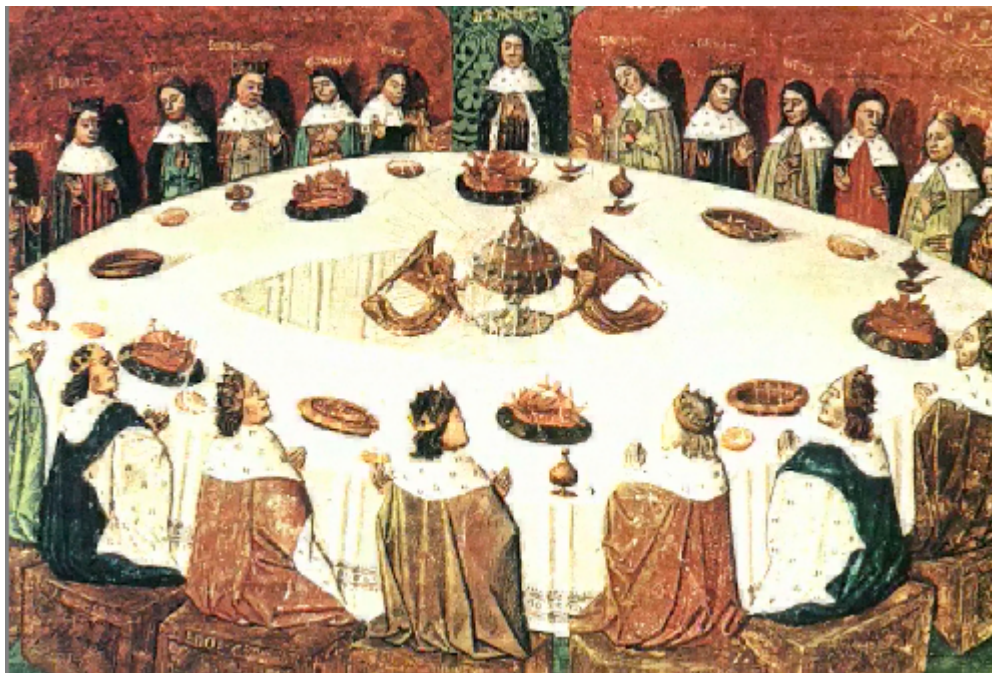
Lohengrin, hjälte i Tyska versioner av den populära medeltida Arthur-legenden. Han var son till Parzival (se Parsifal), Riddare av den Heliga Graal. På Kung Arthurs begäran, reste Lohengrin till Antwerpen på ett svan-draget fartyg, där han kämpade för en ädel dam, Elsa av Brabant, besegrade hennes förföljare, och gifte sig med henne på villkor att hon aldrig frågade om hans namn eller ursprung. Elsa bröt sitt löfte och Lohengrin försvann. Detta är temat på den tidigast skrivna versionen av legenden, den episka "Parzival" (c:a 1210), av den Tyske poeten Wolfram von Eschenbach. Den Tyske kompositören Richard Wagner använde en version av berättelsen som ämne för sin opera "Lohengrin" (1848). Se också Arthurs-legenden.

Den Heliga Graal, i medeltida litteratur, den heliga bägare som användes av Jesus Kristus vid den sista måltiden och senare eftersökt av Riddarna hos den legendariske Kung Arthur. Enligt traditionen bevarades Graal av Josef från Arimathea, som samlade blodet från den korsfäste Kristus i den. Kärlet transporterades senare till Britannien, där det överfördes från generation till generation av Josephs ättlingar. Graal besatt många mirakulösa egenskaper, såsom att förse de utan synd med mat och förblinda de med orent hjärta eller förstumma de respektlösa som kom i dess närhet.

Legendariska efterforskningar.

I senare legender blir den Heliga Graal föremål för en välsignad jakt, och den ledande rollen i dessa expeditioner tilldelas Sir Galahad, en av Arthurs Riddare. Många andra Riddare beger sig för att finna den heliga kalken men utmaningen genomförs endast av Sir Bors plus Parzival och Galahad.

Många karakteristika i Graal-berättelsen, ex. hjälten och det magiska kärlet, anses nu komma från en Keltisk saga som blev kristnad till ett verktyg för moral och religiösa instruktioner. Utvecklingen av denna legend är enligt följande. Chrétien de Troyes, den Franske 1100-talspoeten, efterlämnade vid sin död en ofullbordad dikt, "Perceval le Gallois", som färdigställdes av andra författare. Från samma källa som den i Chrétien's berättelse eller från själva dikten skapade den Tyske 1200-talspoeten Wolfram von Eschenbach sin Parzival, en av de bästa versionerna på Graal-temat. På 1400-talet levandegjorde den Engelske författaren och översättaren Sir Thomas Malory utmaningen av den heliga kalken i sin "Morte d'Arthur". På 1800-talet användes Graal-legenden av den Engelske poeten Alfred, Lord Tennyson i hans "Idylls of the King" och av den Tyske kompositören Richard Wagner i hans musikaliska drama "Parsifal".

Kung Arthur och Riddarna kring Runda Bordet